

Prijeći granice

2013.

Prijeći granice
2013.

Međunarodni anarhistički susret, Zürich, 10.-13.11.2012,
www.finimondo.org
Prevela Erika Preden

atabularasa.org

Mi bi nadasve željeli da naše borbe ne poznaju ograničenja. Zato tijekom njihove analize nastojimo uočiti njihove limite, granice, da bi ih kasnije pokušali pomaknuti. Ova se namjera odvija i kroz „zemljopis” i kroz „sadržaj”. Kada se uključimo u borbu, pa makar i krišom, često osjećamo želju da ta borba prijeđe granice kvarta, grada ili regije. Isto tako, specifičnu tematiku ili konkretan događaj od kojeg je krenula neka borba smatramo smjernicom: očekujemo da ih i ostali koji se žele boriti prijeđu, kako bi doveli u pitanje i napali sve više aspekata moći. Drugim riječima, želja za borbom koja ne poznaje granice.

No, ako promotrimo društvene sukobe ili pobune koji izbijaju negdje daleko, ili kad nam još jedan drug izrazi potrebu za internacionalizmom, odgovor na pitanje „što učiniti ovdje i sada” nije baš jasan. Osim činjenice da i na drugoj strani svijeta postoje nastrane osobe anarhističkih ideja, često naše aktivnosti izgledaju tako zazidane da interakcija s aktivnostima koje se odvijaju izvan tih zidova djeluje nemoguća. Napori usmjereni prema takvoj interakciji često su kratkog vijeka, najčešće zato što se ne mogu izjednačiti lokalne situacije, pošto je svaka situacija različita i zahtjeva jedinstveni pristup. Što je i djelomično točno. U svakom lokalnom kontekstu uvijek će biti različitih aspekata, zbog toga je svako područje je-

dinstveno. Različite osi oko kojih se razvija konfliktualnost, različiti oblici kroz koje se autoritet otvorenije nameće, različite žarišne točke, različita prijemчивost itd. Podrazumijeva se da želimo biti vrlo pažljivi pri razradi naših lokalnih aktivnosti. I još bitnije, nijedan internacionalizam sam po sebi neće čarobnim štapićem proizvesti ili zamijeniti potrebite napore i sposobnosti. Uvijek će to biti i ostati jedan izazov u kojem ćemo se naći sami sa sobom i zato ga moramo sami prihvatiti. Međutim, time nije uopće sve rečeno. Držeći na umu gore navedeno, mislim da ipak može postojati jedna internacionalistička dinamika koja prelazi, na neki način, granice lokalnih projekata pojedinaca i koja može istovremeno na njih utjecati i poguravati ih. Pažljivi čitatelj je vjerojatno doživio ove riječi kao olaki zaključak, budući da ta dinamika već postoji. No, možda se pitanje vrti oko oblika koje ova može poprimiti i što bi mogla prouzročiti kad bi se produbila te intenzivirala. A u ovom bi slučaju svaki olaki zaključak bio zaista neprimjeren. Ovo što slijedi su samo skromna i sažeta razmišljanja, kao doprinos raspravi, samo mentalne vježbe, pokušaji, u potrazi za dinamikom koja bi iza sebe ostavljala sve više granica.

Veliki i mali trenuci u kojima se anarhisti iz različitih zemalja susreću nude, bez obzira na uvijek ograničene razloge tih susreta, prilike za razvoj afiniteta. Neki se mogu prepoznati u određenom kontekstu i poduzeti prve korake, pa makar i skromne, prema obostanosti na području znanja, ideja, težnji. Neki su već u prošlosti prepoznali tu obostranost i onda se svaki susret pretvara u trenutak u kojem se postojeći afinitet može produbiti. Naravno, to nam još ništa ne govori o razlogu zbog kojeg želimo stvoriti i učvrstiti veze izvan granica. Mali dio odgovora leži, čini mi se, u aktivnostima koje su već razrađene i odvijaju se na ulicama. Trenuci rasprava kojima je npr. povod jedna borba, događaj ili čak publikacija, i gdje se iskustva i ideje razmjenjuju s različitim osobama s različitim područjima. Ili ponekad, a trebamo se zapitati zašto ne koristimo češće te realne šanse, postoje trenuci „lokalnih” sukoba koje mogu osoba iz različitih regija ili zemalja doslovno proživjeti. Zato što

su takvi događaji intenzivni, dakle zanosni trenuci jedne borbe; ili jednostavno zato što je nekoliko pari ruku uvijek dobrodošlo.

Bilo bi zanimljivo kad bi se u takvim prilikama češće poduzimale inicijative. Ali, navedene prakse (a i njihovo umnožavanje) ne mogu nam sve reći o njihovim mogućim izgledima. Nakon djela, mogli bi mudro poredati sve ove prilike u ormar iskustava bez potrebe da im se ikad više vratimo. Ili... mogli bi nastojati da ih uvedemo u aktivnosti koje, svatko u svojem specifičnom kontekstu, razrađuje, kako bi postali smjernice i izvori nadahnuća. Ali kako? Možda bi pitanjima koja se nameću razradom lokalnih borbi, trebalo pristupiti kroz internacionalizam. Krenuvši na primjer od analize sadašnjice. Osvrnuti se i pokušati shvatiti što se zbiva i što je u igri. Tražiti zatim zajedničke točke u različitim analizama koje su napravljene u različitim kontekstima. Što se promijenilo posljednjih desetljeća? Kako analizirati moć koja je sve više decentralizirana, diktaturu ekonomije koja nastoji sve dublje kolonizirati naše živote, sve raširenija represivna sredstva koja države razvijaju, mahnitu ulogu tehnologije itd.? Radi se o tendencijama koje vrlo lako prelaze nacionalne granice i koje se, čak različitim ritmom ili u drugim oblicima, svugdje osjete. Dakle, koji trenuci mogu narušiti postojeći poredak, ili što nam govori nepostojanje takvih trenutaka? Posjedujući analizu sadašnjice možemo se čak odvažiti kročiti i na teren budućnosti. Ne samo postavljajući hipoteze koje prelaze granice naše lokalne situacije, već i pitajući se što nas te hipoteze mogu naučiti u odnosu na anarhističko djelovanje. Kakve bi se mogućnosti mogle otvoriti kad bi proširili raspravu izvan našeg konteksta i najbližih suučesnika. To bi moglo stvoriti interakciju uz koju bi ostalo malo otvorenih pitanja; analize, sredstva, metode i, zašto ne, perspektive i mogući „ciljevi”. Interakciju koja se ne bi produbila samo u trenucima rasprava i akcija u kojima fizički surađujemo, koja bi se nadasve uklopila i u naše projekte, u naše borbe, u naše pokušaje razaranja stvarnosti. U svrhu razvoja dinamike iz koje bi aktivnosti sa svih područja sve više međusobno komunicirale, pronalazila nadahnuća i osnaživale se.